

[Holger K. Nielsen]

det skal vi virkelig gøre noget ved. Det er jo helt illusorisk at tro, at dette ikke vil få nogen betydning.

Vi har råd til det, siger hr. Mejdahl, for folk er jo så fornuftige. Men sig mig engang, hvor ved hr. Mejdahl det fra? Tidligere erfaringer tyder ikke på, at der er særlig megen fornuft omkring nogle af disse ting. Sandheden er jo, at en meget stor del af de økonomiske problemer, vi står med i dag, skyldes, at man tidligere havde muligheder for at få et stort lånefinansieret forbrug. Og det vil blive yderligere fremmet gennem dette her.

Så blev det sagt, at man har en mulighed for at gå i banken. Det har man naturligvis også, men det, der sker her, er jo, at man får yderligere muligheder for billige lån, og det er kun de mennesker, der har friværdi i fast ejendom, der får de muligheder. Derfor kan det stadig undre mig, at Socialdemokratiet i den grad er gået ind på det her. Hvis man skal have gang i hjulene ved at øge forbruget – denne her lidt gammelkendte økonomiske filosofi, som hr. Jørn Pedersen afslørede for lidt siden, at vi skal løse de økonomiske problemer gennem et større forbrug, vi skal købe nogle flere sejlbåde og køleskabe osv. – jamen hvorfor er det så kun boligejerne, der skal have de muligheder? Hvorfor ikke, hvis det endelig skal være, give alle andre mennesker, som ikke har de muligheder, nogle yderligere forbrugsmuligheder? Men jeg mener ikke, der er råd til det, og derfor er det også ud fra den betragtning helt uansvarligt.

Jeg noterede mig med interesse forleden dag, at Entreprenørforeningen kom med en udtalelse, hvor de sagde noget i retning af, at det er et rigt samfund, der har råd til at lade boligejerne få et større forbrug i stedet for at satse mere på investeringer i infrastruktur, i miljø, i trafik osv., store samfundsmæssige investeringer. Det er jeg sådan set enig i. Hvis vi skal have løst vores arbejdsløshedsproblemer, er der meget mere brug for, at vi får gang i nogle samfundsmæssige investeringer. Det tror jeg egentlig også Socialdemokratiet er enig i. Løsningen ligger da ikke i, at boligejerne skal have bedre muligheder for at købe sejlbåde. Det er helt, helt uansvarligt.

Anledningen til denne debat er i høj grad de såkaldte ægtefællehandler, og jeg må ærligt talt første gøre opmærksom på, at da vi i sin tid

vedtog de 30-årige ejerskiftelån i forbindelse med en af de mange boligpakker, vi har diskuteret her i Folketinget, var det i første række for at stimulere ejendomshandelen. Det var hovedårsagen til, at vi indførte det, og i den sammenhæng stod det helt klart, at det ikke var, for at man skulle forbedre økonomien for boligejerne, det var for at få mere gang i handelen på ejendomsmarkedet. Vi påpegede også dengang, at det ville være et problem med disse fiktive handler.

I stedet for at åbne fuldstændigt, hvorfor så ikke lukke det hul, der ligger i, at man kan lave disse ægtefællehandler? Er det ikke en mere økonomisk ansvarlig strategi, i stedet for, som tilfældet er nu, at man åbner fuldstændigt for et forbrugsorgie for de mennesker, der tilfældigvis har friværdi i deres faste ejendom.

Der er ting i det her, som for så vidt er fornuftige nok. Vi kan godt støtte det punkt, der har at gøre med, at man kan få en bedre finansiering ved om- og tilbygninger. Det tror jeg personlig ville give en større effekt for beskæftigelsen end den boligtilskudsordning, man vedtog sidste år. Spørgsmålet om de kollektive energianlæg vil vi også se positivt på.

Men grundlæggende er vi negative over for lovforslagene. Vi synes, det er uanstændigt og helt uansvarligt, at vi på den måde åbner for muligheden for at få et større forbrug for de mennesker, der har fast ejendom.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er vi nødt til at få den myte manet i jorden om, at det var med boligpakken, med adgangen til de 30-årige ejerskiftelån, at man indførte retten til ægtefællebelåning. Det var realkreditloven, som blev indført og vedtaget her i Folketinget i december 1989, og som var gældende fra 1. januar 1990.

Jeg tager en kommenteret udgave, udgivet af Nykredit, og citerer kommentarerne til § 26 c:

»Ved ejerskifte forstås alene juridisk ejerskifte og ikke økonomisk ejerskifte, dvs. i tilfælde, hvor aktierne eller anparterne i det selskab, der ejer en ejendom, skifter ejer.

Bestemmelsen i den tidligere realkreditlovs § 10, stk. 19, hvorefter visse ejerskifter mellem nærtstående personer eller selskaber ikke gav mulighed for ejerskiftelån, er ikke gentaget i nærværende lov.«